

Kalm schoon te wezen: de aarde kon 't bereiken:
Haar droom heeft stil zich in zichzelf gebed
en kon aldoor zich met zichzelf verrijken —
Maar voor ons ziel, waar is de droom die redt,
die, voor de dood haar sla, naar sombre wet,
ten aanschijn eener eenzame gelijke
ze ontzaglijk op laat vlammen tot gebed?

Ach! iets in ons moet eeuwig eenzaam blijven,
dat, wat aan elk van ons is oer-gemeen;
hoe meer ons ziel doorblaakt ons doffe lijven,
hoe meer ze voelt dit grenzenloos Alleen —
Ze wortelt ver door alle wereld heen,
maar, vol van op de wereld-ziel te drijven,
voelt ze in de stof verscheurd zich en verscheen.

O kon ik, groot bevrijd en toch verbonden
door elk atoom aan 't leven der natuur,
ziel van mijn ziel, uw heimelijkheid doorgronden
oneindige ontmoeting diep in 't vluchtig uur,
o dan van u bevrucht, (een iris, puur
op 's levens aâm naar 't smetloos licht gezonden)
ontvlamt mijn geest, sereen, aan 't godlijk vuur —

O Ruusbroec, zoo — niet waar, dit zijn geen droomen, —
zoo leeft de liefde en teelt ons duurste goed;
zoo laat ze oerwereldlijk de ziel weer stroomen
zoo zette úw liefde 't braambosch weer in gloed.
De echo's van 't woud zijn de echo's van 't gemoed:
't beleeft zijn heimwee aan de toorts der boomen,
maar verder, zachter, niet zoo na aan 't bloed.

Doch wonderbaar verzoend met God en wereld,
bei in mijzelf vereend tot laaiend schoon
als licht-en-stof tot diamant gepereld, —
verzoend met de aard, met levenden en doôn,
valt stil communie mij met 't Al ten loon,
wijl de eenzame angst die langs de zielen dwerelt
met werelds tweespalt eindloos schijnt gevloên....